

HATODIK KOMMENTÁR

HOGYAN SEMMISÍTETTE MEG A KÍNAI KOMMUNISTA PÁRT A HAGYOMÁNYOS KULTÚRÁT?

Előszó

A kultúra a nemzet lelke. Egy spirituális tényező, amely ugyanolyan lényeges az emberiség számára, mint az olyan fizikai tényezők, akár a faj vagy a föld.

Egy nemzet műveltségének történetét kulturális fejlődése határozza meg. A hagyományos kulturális értékek teljes megsemmisítése a nemzet végét jelenti. Bármennyire is dicsőséges egy civilizáció, még ha a faj fenn is marad, ha kultúrája eltűnik, a nemzet elveszik. Például nem azonosíthatjuk a ma Latin-Amerikában élő őslakosokat az ősi maja fajjal. A hagyományos kultúra megsemmisítése megbocsáthatatlan bűntett, az 5000 éves kínai műveltségé pedig különösen.

A hagyományos kínai kultúra olyan legendákkal kezdődött, mint hogy Pangu megteremtette az eget és földet [1], Nüwa az embert [2], Shennong azonosította a gyógyfüvek százait [3] és Cangjie kitalálta a kínai írásjeleket [4]. A világegyetemről szóló taoista bölcsesség és Konfúciánusz erkölcsi tanításai a kínai kultúra ereiből fakadnak. Lao Ce elgondolását a föld és ég egységéről világosan kifejtette Tao Te Kingben c. művében. „Az ember követi a földet, a föld követi az eget, az ég követi a Taót, a Tao követi, ami természetes.” A „Nagy Tanítás”, a Konfúcianizmus klasszikus kánona nyitotta meg ezt az utat: „A Nagy Tanítás elősegíti az erény művelését.” Ez volt az a gondolat, amiért Konfúciusz szót emelt a tanításaiban, hirdetve az öt legfőbb erényt: a jóakaratot, igazságosságot, illendőséget, bölcsességet és becsületességet. Sákjamuni buddhizmusa az első században érkezett el Kínába és a minden ember számára nyújtott együttérzés és megváltás ígéretével gazdagította a kínai kultúrát. A konfúcianizmus, taoizmus és buddhizmus egymást kiegészítő hite a Tang dinasztiát a dicsőség és jólét csúcsára emelte a kínai társadalomban, ahogy ez minden ég alatti teremtmény által ismeretes.

Habár a kínai nép több ízben esett áldozatául támadásoknak és szenvedett el pusztításokat, a kínai kultúra nagy kitartást és állhatatosságot mutatott, lényege megmaradt, amelyet nemzedékről nemzedékre mindig tovább adtak. Az emberek és az ég egysége alkotta őseink kozmológiáját. Az egy általánosan elfogadott nézet, hogy a jótett elnyeri jutalmát és a gonosztett büntetését. Ez egy alapvető elv, hogy ne tegyünk olyat másokkal, amit nem szeretnénk, ha velünk tennének. A lojalitás, szülők iránti tisztelet, megfontoltság és igazságosság megszabták a társadalmi normákat. Konfúciusz öt legfőbb erénye szolgált alapjául a személyes és társadalmi erkölcsnek. Ezekkel az erényekkel a kínai kultúra a becsületességet, jóakaratot, harmóniát és együttérzést testesítette meg. Az egyszerű kínai emberek tisztelték az eget, földet, vezetőiket, rokonaikat és tanáraikat. Ez tükröződött a mély gyökerű kínai hagyományokban: tiszteld Istent, szeresd hazádat, becsüld a családodat és barátaidat, tanáraidat és az időseket. A hagyományos kínai kultúra harmóniát teremtett az ember és a világegyetem között, és az egyén erkölcsét és moralitását hangsúlyozta. Ez az

etika a konfúcianizmusba, buddhizmusba és taoizmusba vetett hiten nyugodott, és a kínai embereknek helyes nézeteket, moralitást és társadalmi fejlődést adott.

A joggal ellentétben, amely kemény és szigorú szabályokat ír elő, a kultúra lágy eszközökkel dolgozik. A jog a büntetést kapott büntetéssel próbál eredményt elérni, míg a kultúra a moralitást ösztönzi és ezzel megelőzi a bűnöket. Egy társadalom erkölcsi értékei kultúrájában testesülnek meg.

Kína történelmében a hagyományos kultúra fénykorát a Tang dinasztia idején érte el, amely egybeesett a kínai nép nagyságának csúcspontjával. A tudomány is nagyon fejlett szinten állt, amivel elnyerte más népek elismerését. Tudósok érkeztek Európából, a Közel-Keletről és Japánból, hogy Chang'an-ban, a Tang dinasztia fővárosában tanulhassanak. A Kínával szomszédos országok Kínát főhatalomnak tartották. Sok ország fizetett adót Kínának, amelyért bőkezűséget kaptak cserébe.

A Qin dinasztia után (i.e. 221-207) Kínát több ízben megszállták különböző kisebbségi csoportok. Ez túlnyomó részt a Sui (581-618), a Tang (618-907), a Yuan (1271-1361) és a Qing (1644-1911) dinasztiák idején történt és még néhány alkalommal ezeken kívül is. Ezek az etnikai csoportok teljes mértékben asszimilálódtak a kínaiakhoz. Ez a hagyományos kínai kultúra beolvasztó jellegét mutatja. Ahogy Konfúcius mondta: „ha a távolról érkező emberek nem előzékenyek, vidd körbe őket és mutasd meg a kultúrát és az erényeket.”

Mióta a Kínai Kommunista Párt (KKP) hatalomra került, a nép erejét ennek a gazdag hagyományos kínai kultúrának a megsemmisítésére fordítja. Ez a rossz szándék nem a KKP iparosításra fordított fanatizmusából, sem pedig a nyugati kultúra imádatának örületéből ered. Ennek oka, hogy a Kínai Kommunista Párt szemben áll a hagyományos kínai kultúrával. A kínai kultúra megsemmisítése a KKP részéről előre eltervezett, jól szervezett és szisztematikus, amit az állam által alkalmazott erőszak tesz lehetővé. A KKP, mióta csak létrejött, sohasem hagyott fel a kínai kultúra forradalmasításával, amelynek célja a kultúrában nyugvó lélek elpusztítása.

Ami még ennél is megvetésre méltóbb az az, ahogy a KKP kormányzása alatt alattomosan, suttymban, szándékosan változtatja meg a hagyományos kínai kultúrát. A KKP szívesebben ösztönzi a hitványságot, mint az erényt, támogatva a harc, az összeesküvés és a diktatúra hatalmát, amelyek akkor jelentkeztek mindig a kínai történelemben, valahányszor az emberek elfordultak a tradicionális értékektől. A KKP létrehozta a maga erkölcsi normáit, a saját gondolkodásmódját és egy új beszédmódot, amelyről azt a hamis képet próbálja kelteni, hogy a pártkultúra a hagyományos kínai kultúra folytatása. Sőt mi több, arra használta ki néhány embernek a pártkultúra elleni szembenállását, hogy az embereket a hagyományos kultúra ellen hangolja, elhagyva az autentikus kínai tradíciókat.

A KKP azon törekvése, hogy megsemmisítse a hagyományos kínai kultúrát, szörnyű következményekkel járt. Az emberek nem csupán elvesztették erkölcsi viselkedési normáikat, de még ráadásul be is kellett tanulniuk a KKP ördögi teóriáit.

1. Miért szeretné a KKP szándékosan tönkretenni a kínai kultúrát?

1.1 A kínai kultúra tradíciói a hiten és erényen alapulnak

A kínai nép autentikus kultúrája 5000 évvel ezelőtt a legendás Huang császárral kezdődött, akit a kínai nép legrégebbi uralkodójának tartanak. Valójában Huang császárnak tulajdonítják a taoizmus megalapítását is, amelyet Huang-Lao (Lao Ce) gondolkodási iskolának is neveznek. A taoizmus alapvető hatással volt a konfúcianizmusra, amelyet az a konfúciánus mondás is tükröz, hogy: „Törekedj a Tao-ra, fegyverezd fel magad erénnyel, legyél tele jóakarattal és merülj el a tudományokban.” „Ha valaki hallja a Tao-t reggel, megbánás nélkül hal meg este.” A legfontosabb kínai klasszikus könyv a Változások Könyve (Ji King) elmélkedés a földről és égről, yin-ről és yang-ról, a kozmikus változásokról, a társadalmi felemelkedésről és hanyatlásról és az emberi élet törvényeiről. A könyv prófétikus ereje messze túllép azon, amit a modern tudomány képes felfogni. Ezen felül a taoizmuson és a konfúcianizmuson kívül a buddhizmus, különösen a zen (csen)-buddhizmus gyakorolt meghatározó befolyást a kínai értelmiségre.

A konfúcianizmus a társadalmat a hagyományos kínai kultúra részeként értelmezte. Hangsúlyozta a családon alapuló erkölcsöt, amelyben a szülő iránti tisztelet játszott a legfőbb szerepet. A kínai emberek hiszik, hogy a jóság a szülő iránti tisztelettel kezdődik. Konfúcius hangsúlyozta a jóakaratot, igazságosságot, illendőséget, bölcsességet és becsületességet, de azt is mondta: „A szülő iránti tisztelet és a testvéri szeretet nem gyökerei-e a jóakarathoz?”

A családon alapuló erkölcs természetes úton terjedhet ki, hogy irányítsa a társadalmi morált. A szülő iránti tisztelet kiterjedhet a bölcs király iránti lojalításra is. „Nagyon ritka, hogy egy olyan ember, akiben szülő iránti tisztelet és testvéri szeretet van, hajlamos legyen, hogy megsértse a felette állókat.” A testvéri szeretet kiterjed a barátok iránti lojalításra. A konfúciánusok úgy tartják, hogy a családban az apának jóságosnak kell lennie, a fiúnak jámbornak, az idősebb testvérnek barátságosnak és a fiatalabb testvérnek tisztelettudónak. Az atyai jóság kiterjed az uralkodóra, aki jóindulatú alattvalóival. A Nagy Tanítás szerint, ha a család tradíciói megmaradnak, akkor a társadalmi moralitás is természetes módon fennmarad és ezért az egyén önművelése a család és a nép virágzásához vezet, majd végül békét hoz mindenkire az ég alatt.

A buddhizmus és a taoizmus, ezzel ellentétben a kínai kultúra „társadalmon kívüliségét” ígéri, amely az embereket spirituális fejlődésükben vezeti. A buddhizmus és taoizmus hatása minden szempontból áthatotta a hétköznapi emberek életét. A különböző gyakorlatok, mint a kínai orvoslás, qigong, Feng Shui, a jövendölés mélyen a taoizmusban gyökereznek. Ezek a gyakorlatok, ahogy a buddhizmusnak az égi királyságról és pokláról, a jó karmikus jutalmáról és a rossz büntetéséről alkotott koncepciói, a konfúciánus etikával együtt formálták a hagyományos kínai kultúra alapját.

A konfúcianizmus, a buddhizmus és a taoizmus tanai biztos erkölcsi rendszert nyújtottak a kínai embereknek, amely változatlan, „amíg csak az ég fennáll”. Ez az erkölcsi rendszer alapot nyújtott a társadalomban az állandóságra, békére és harmóniára.

A moralitás a spirituális birodalomhoz tartozik és ezért igen gyakran fogalmiként értelmezik. A kultúrának fontos szerepe, hogy ezt az elvont erkölcsi rendszert olyan nyelven fejezze ki, amely mindenki számára érthető.

Szolgáljon például a kínai kultúra 4 nagyszerű regénye. A „Napnyugati Utazás” egy mitikus mese. A „Vörös Szoba álma” egy párbeszéddel kezdődik, ahol Daos egy sziklával beszél. Ez a párbeszéd adja meg a kulcsot a regényben kifejlődő emberi drámához. „A vízparti történet” c. mű Hong Taiwei elbeszélésével kezdődik, aki a

gonosz birodalmába ment, és magyarázza a 108 hős eredetét. A „Három Királyság” egy égi figyelmeztetéssel kezdődik, amely megjósolja az isteni akarat eredményét: „A világ dolgai úgy folynak, mint egy végtelen folyam, az Ég rendelte sors végtelen és mindent meghatároz.” Más híres művek, mint a „Kelet-Zhou története” vagy „Yuo Fei története” szintén hasonló legendákkal kezdődnek.

A regényírók által használt mítoszok nem véletlen egyezések, hanem a kínai értelmiség természet és emberek iránti alapfilozófiájának tükröződése, az emberi élet isteni eredetének felismerése. Ezek a regények meghatározó hatással voltak a kínai gondolkodásra, a bennük lévő szereplők bizonyos erkölcsi értékek megjelenítésére szolgáltak. Amikor az igazságosságról mint egy fogalomról beszélünk, akkor az emberek a „Három Királyságból” Guan Yu-ra gondolnak (160-219), arra, hogy becsületessége hogy haladt túl a felhőkön és érte el az eget, és arra, hogy Liu Bei, a felettese iránti moccsatlan lojalitása tiszteletet váltott ki még ellenségeiből is, hogyan győzött bátorsága a legiszonyúbb helyzetekben is, emlegették még a Mai város melletti csatában elszenvedett vereségét is és különösen a fiával mint egy istenséggel folytatott beszélgetését. A lojalitás szó hallatán az emberek Yue Fei-re gondolnak (1103-1141), a Song dinasztia katonai vezetőjére, aki az ország sértetlenségét saját élete fölé helyezte. Zhuge Liang (181-234), a Három Királyság időszakának Shu állambeli hivatalnok a hazája iránti teljes önfeláldozást testesíti meg.

A kínai tradicionális kultúrának a lojalitás és igazság iránti hódolata tükröződik ezekben a különböző írók tollából származó történetekben. Az elvont erkölcsi értékek a kultúrában jutottak kifejezésre és benne testesültek meg.

A taoizmus az igazságosságot, a buddhizmus az együttérzést, a konfúcianizmus a jóindulatot és a méltányosságot hangsúlyozza. „Míg a formájuk különböző, a céljuk azonos: ösztönzi az embereket, hogy térjenek vissza a jóságához.”

A tradicionális kínai kultúra olyan fontos elveket és eszméket tanított az embereknek, mint az Ég, a Tao, Isten, Buddha, sors, eleve elrendelés, jóakarát, igazságosság, illendőség, bölcsesség, becsületesség, mértékletesség, szégyenérzet, lojalitás, szülő iránti tisztelet, megfontoltság és így tovább. Sok kínai bár írástudatlan volt, mégis jól ismerte a hagyományos kínai darabokat és operákat, amelyeken keresztül a hagyományos erkölcsi értékeket is elsajátíthatta. A kultúrának ezen formái különleges jelentőségűek a kínai tradíciók továbbadása szempontjából.

A KKP-nak a hagyományos kínai kultúra megsemmisítésére irányuló törekvése nyílt támadás a kínai moralitás ellen, ami aláássa a társadalmi béke és harmónia alapjait.

1.2 A pusztító kommunista elmélet szemben áll a tradicionális kultúrával

A Kommunista Párt filozófiája ellentettje a hagyományos, autentikus kínai kultúrának. A hagyományos kultúra tiszteli az ég parancsát, ahogy Konfúcius mondta: „Az élet és halál eleve el vannak rendelve, a gazdagság és rang az ég rendelései.” Mind a taoizmus, mind a buddhizmus hisz az életnek és halálnak isteni, újjászületéses körforgásában, jönnek és rossznak karmikus ok-okozati viszonyában. A Kommunista Párt éppen ellenkezőleg, nem csupán csak az ateizmusban hisz, de hevesen kirohanva tagadja a Tao-t és támadja az égi elveket. A konfúcianizmus a családi értékeket, a Kommunista Kiáltvány a család megszüntetését hirdeti. A hagyományos kultúra különbséget tesz a kínai és más kultúrák között, míg a Kommunista Kiáltvány a nemzetiségek végét propagálja. A konfúciánus kultúra a

mások iránti jóindulatot hirdeti, míg a Kommunista Párt az osztályharcot ösztönzi. A konfúciánusok a vezetők iránti lojalitásra és hazaszeretetre biztatnak, míg a Kommunista Kiáltvány a nemzetek megszűnését pártolja.

A Kommunista Párt, hogy megszerezze és megtartsa hatalmát Kínában, először is elültette erkölcstelen gondolatait a kínai talajba. Mao Ce-tung kijelentette: „Ha egy kormányt meg akarunk dönteni, először propagandát kell kifejtenünk és munkálkodnunk a világnézet területén.” A KKP felismerte, hogy a kommunista ideológia, amelyet erőszakkal tartottak fenn, csak egy nyugati világnézeti hulladék, amely nem tud gyökeret verni a kínai kultúra 5000 éves történelmében. A Kínai Kommunista Pártnak teljesen le kellett rombolnia a hagyományos kultúrát, hogy a marxizmus-leninizmus elfoglalhassa politikai helyét.

1.3 A hagyományos kultúra gátja a Kínai Kommunista Párt diktatúrájának

Mao Ce-tung egyszer azt nyilatkozta, hogy ő nem követi sem a Tao-t, sem az eget. A hagyományos kínai kultúra kétségtelenül hatalmas gátjává vált a Kínai Kommunista Pártnak, aki elutasítja a Tao-t és versenyre kel az éggel.

A hagyományos kínai kultúrában rejlő lojalitás nem jelent vak hódolatot. Az emberek szemében a császár az „ég fia” – aki fölött csak az ég van. A császár nem lehet minden pillanatban kifogástalan. Ezért szükség volt olyan emberekre, akik rendszeresen rámutattak a császár hibáira. A kínai krónika őriz olyan történelmi dokumentumokat, amelyek a császár szavait és tetteit jegyezték fel. A tudós hivatalnokok akár tanítóivá is válhattak a bölcs császárnak és viselkedését megítélhették a konfúciánus klasszikusok szerint. Ha a császár erkölcstelen és felvilágosulatlan a Tao törvényei szerint, az emberek felkelhetnek ellene, hogy megdöntsék hatalmát, ahogy ezt Chengtang Jie elleni felkelésekor is láthattuk vagy amikor Zhou elmozdította Wu királyt. Ezeket a felkeléseket a hagyományos kínai kultúra nem ítélte a lojalitás vagy a Tao elleni erőszakos cselekedeteknek, hanem inkább az ég nevében a Tao végrehajtásának. Vegyük példának a jól ismert katonai vezetőt, Wen Tianxiang-ot (1236-1283). Harcolt, hogy megvédje a déli Song dinasztia épségét a mongol csapatok ellen, Wen sohasem ingott meg, még akkor sem, amikor maga az uralkodó, Song kísérelte meg meggyőzni őt a feladásról börtönbe vettetése után. A konfúciánusok hiszik, ahogy Mencius mondta: „Az ember páratlan fontossággal bír, utána jön a nép, és legutoljára az uralkodó.”

A Kínai Kommunista Párt sehogy sem tudja elfogadni ezeket a nézeteket. A KKP a vezetőit akarta szentté avatni és személyi kultuszt létrehozni, és nem tűrt olyan régóta létező fogalmakat, mint „ég”, „Tao” és „fentről irányító Isten”. A KKP teljes mértékben tisztában volt vele, hogy amit tett, az az ég és a Tao ellen elkövetett bűn volt, ha a hagyományos kultúrát vesszük mértékadónak. Amíg a hagyományos kultúra létezik, az emberek nem fogják dicsőíteni a KKP-t kiválóságáért, nagyszerűségéért és kifogástalanságáért, a tudósok továbbra is életük kockáztatásával folytatják a hagyományt, felemelve szavukat az igazságért, bírálják a rendszert rémtetteiért, és az embereket az uralkodók fölé helyezik. Ezért van, hogy az emberek nem válnak a KKP bábjaivá és a KKP nem tudja egységesíteni a tömegek gondolatait.

A hagyományos kultúra ég, föld és természet iránti tisztelete akadályt jelent a KKP számára, aki a „természet ellen folyó harcot” hirdeti, megcélozva „az ég és a föld”

megváltoztatását. A hagyományos kultúra értékeli az emberi életet, amit az éggel kapcsolatos legkomolyabb dolognak tart. Ez a felfogás akadályává vált a KKP tömeges népiértésének és a terror rezsimjének. A hagyományos kultúra égi Tao-ról szóló erkölcsi modell beleütközik a KKP erkölcsi elvekkel folytatott manipulációjába. Ezek az okai, hogy a KKP a hagyományos kultúrát uralmának ellenségévé tette.

1.4 A hagyományos kultúra megkérdőjelezi a KKP uralmának jogosságát

A hagyományos kínai kultúra hisz Istenben és az ég parancsában. Szót fogadni az ég parancsának azt jelenti, hogy az uralkodóknak bölcsnek kell lenniük, követniük kell a Tao-t és összhangban kell lenniük a sorssal. Elfogadni az Istenhitet annyit jelent, mint elfogadni, hogy az emberi tekintély forrása az égből nyugszik.

A KKP uralkodó elvei elvetik Istent, és a hatalmat teljes mértékben az ember kezébe adják át: „Soha többé a hagyomány lánc nem bilincsel meg minket, felkelt munkások sosem lesztek többé jobbagységben. A föld új alapokra kerül, semmik vagyunk, s minden leszünk.”

A KKP a történelmi materializmust hirdeti, kijelentve, hogy a kommunizmus földi paradicsom, amelynek útját a harcok proletárok vagy a kommunista párt tagjai vezetik. Az Istenhit félreérthetetlenül megkérdőjelezi a KKP uralmának jogosságát.

2. Hogyan teszi tönkre szándékosan a KKP a hagyományos kultúrát?

Mindennek, amit a KKP tesz, politikai okai vannak. Hogy megerősítse, megtartsa és megszilárdítsa önkényuralmát, a KKP-nak az emberi természetet a romboló párttermészettel kell felcserélnie, a hagyományos kínai kultúra helyébe a párt csalást, erkölcstelenséget és harcot hirdető kultúrája kell lépjen. Ez a megsemmisítés és felcserélési törekvés a kézzel fogható kulturális emlékek, történelmi helyek és az ősi könyvek ellen irányul, amelyek hagyományos világ-, élet- és erkölcsi szemléletet nyújtanak, de kiterjed az emberi élet minden más területére is, a tettekre, gondolatokra és életmódra. Ugyanakkor a KKP a jelentéktelen és felszínes kulturális megnyilvánulásokat lényeginek nevezi és ezt a lényegit tűzi zászlajára. A párt megőrzi a tradíciók látszatát felcserélve annak jelentését, megtevesztve ezzel az embereket és a nemzetközi közvéleményt, a hagyományos kínai kultúra folytatásának és fejlesztésének látszatát keltve.

2.1 A három vallás egyszerre történő elfojtása

Mivel a hagyományos kínai kultúra a konfúcianizmusban, a taoizmusban és a buddhizmusban gyökerezik, a KKP első lépése a hagyományos kultúra megsemmisítése, hogy ezzel kihaljanak az emberi világban az isteni elveknek megnyilvánulásai, kiirtva ezzel a három vallást, amelyek ezeket az elveket képviselik.

Mindhárom fő vallás, a konfúcianizmus, a taoizmus és a buddhizmus is, különböző történelmi időszakokban már áldozatául estek az elpusztításukra irányuló törekvéseknek. Ha a buddhizmust vesszük példának, a buddhizmus három

alkalalommal szenvedett el ilyen megpróbáltatást a történelem folyamán, amelyek San Wu Yi Zong néven váltak ismertté a történelemben (négy kínai császár üldözte a buddhizmus híveit). Taiwu, az északi Wei dinasztia császára (386-534), Wuzong, a Tang dinasztia császára (618-907) mindketten a buddhizmus elfojtásával akarták a taoizmust uralkodó vallássá tenni, Wu, az északi Zhou dinasztia császára (557-581) mind a taoizmust, mind a buddhizmust el akarta törölni a konfúcianizmusnak hódolva, Shizong a kései Zhou dinasztia császára (951-960) a buddhizmus megsemmisítését tűzve ki célul, a buddhista szobrokból pénzeket vert, a taoizmust és a konfúcianizmust azonban nem bántotta.

A KKP az egyetlen olyan önkényuralom, amely mindhárom vallás megsemmisítését vette célba.

Nem sokkal az után, hogy a KKP létrehozta kormányát, megkezdte a templomok lerombolását, és a szent iratok elégetését. A buddhista szerzeteseket és apácákat arra kényszerítette, hogy térjenek vissza a világi életbe. Nem történt ez másként más vallások esetében sem. Az 1960-as évekre alig maradt néhány szenthely. A Nagy Kulturális Forradalom kulturális és vallási szempontból még nagyobb katasztrófát jelentett, amely kampányában a „Négy Ócskaság eldobását” proklamálta, azaz a régi eszmék, régi kultúra, régi hagyományok és régi szokásokét.

Említsük példának a Kínában épült első buddhista templomot, a Fehér Ló Templomát (Bai Mai Templom), amelyet a korai keleti Han dinasztia idején építettek Luoyang várostól nem messze. A kínai buddhizmus bölcsőjeként, az alapító otthonaként tisztelik. A Négy Ócskaság eldobása idején, természetesen, a Fehér Ló Temploma sem kerülhette el a fosztogatást.

Volt a Fehér Ló Templomának egy művészeti iskolája a templom közelében. A párt titkársága a parasztokat a templomhoz vezette, hogy fosszák azt ki a forradalom nevében. A 18. Archat 1000 éves agyagszobrát széttörték, a Beiye szent iratot, amelyet egy kiváló indiai szerzetes hozott 2000 évvel ezelőtt Kínába, felgyújtották. A ritka kincsnek számító Jáde Lovat apró darabokra törték. Néhány évvel később Norodom Sihanouk a száműzetésben élő kambodzsai király azzal a különleges kéréssel fordult a kínai vezetőkhez, hogy tiszteletét szeretné tenni a Fehér Ló Templomában. Zhou Enlai, aki az akkori miniszterelnök volt, sebtében elrendelte, hogy szállítsák oda a Pekingben a Császári Palotában tárolt Beiye szent iratokat és a 18. Archat, a Qing Dinasztia idején készült szobrait, amelyek a pekingi Xiangshan Parkban, a Kék Felhők Templomában (Biyun Templom) voltak találhatóak. Ezzel a hamis cserével sikerült elkerülni a diplomáciai bonyodalmakat.

A Kulturális Forradalom 1966 májusában kezdődött. A forradalom valójában a kínai kultúra romboló módon történő forradalmasítását jelentette. 1966 augusztusában vette kezdetét a „Négy Ócskaság Eldobása” teória és futótűzként terjedve égette fel egész Kínát. A buddhista és taoista templomok, buddhista szobrok, történelmi helyek, kalligráfiák, festmények és antik tárgyak mint a feudalizmus, kapitalizmus és revizionizmus emlékei a Vörös Gárda rombolásának áldozataivá váltak.

Vegyük példának a Buddha szobrokat. 1000 színes, mázazott Buddha szobor volt az Öregkor Hegyének tetején lévő domborműben a pekingi Nyári Palotában. A „Négy Ócskaság Eldobása” után egyik sem maradt épen. Egyiknek sem maradt meg mind az öt érzékszerve egészben.

Vagy itt van például a Shanxi tartományban, Dai megyében található Tiantai templom. Az északi Wei dinasztia Taiyan időszakában építették 1600 évvel ezelőtt. Értékes szobrai és páratlan freskói voltak. Bár a templom a hegyoldalban a

megyeszékhelytől meglehetősen távolságban épült, a „Négy Ócskaság Eldobásának” végrehajtásában részt vevő emberek a nehézségekkel nem törődve, megtisztították a templomot a szobroktól és freskóktól. Vagy említhetjük akár a Shaanxi tartományban, Zhouzhi megyében lévő Longuan Templomot, ahol Lao Ce előadásokat tartott és híres könyvét, a Tao Te Kinget hagyta örökül 2500 évvel ezelőtt. A Prédikáló Emelvény mint középpont körül, ahol Lao Ce előadásait tartotta, 10 li sugarában több mint 50 történelmi helyet találhatunk, beleértve a Bölcs Tiszteletének Templomát (Zhongsheng Gong), amelyet a Tang dinasztiabéli Gaozu Li Yuan épített, hogy tiszteletét fejezze ki az 1300 évvel ezelőtt élt Lao Ce előtt. A Longuan Templomot lerombolták és a taoista papokat kényszerítették, hogy maguk is hagyják el a templomot. A taoista törvény szerint ha valaki taoista szerzetes lesz, sohasem borotválhatja le a szakállát vagy vághatja le a haját. A taoista szerzeteseket erőszakkal vették rá, hogy levágják hajukat és levegyék taoista övüket és az emberi közösség tagjaivá váljanak. Néhányuk feleségül vette valamelyik helyi paraszt lányát. A szent taoista helyeken a Shandong tartományban lévő Laoshan hegyen van a Legfőbb Békesség Temploma, a Legmagasabb Tisztaság Temploma, a Legfelső Tisztaság Temploma, a Doumu Templom, a Huayan Apácakolostor, a Ningzhen Templom, Guan Yu-nak a Temploma, az isteni áldozati csészék szobrai, a buddhista tekercesek, szútrák, kulturális emlékek és templomi táblák, amelyeket mind izzé-porrá zúztak és felégettek. A Jilin tartományban lévő Irodalom Temploma egyike a kínai konfúcianizmus négy leghíresebb templomának. A „Négy Ócskaság Eldobásának” idején súlyosan megsérült.

2.2 A vallás megsemmisítésének különleges útja

Lenin azt mondta: „A legkönnyebb módja egy erőd bevételének, ha belülről tesszük azt.” Mint a marxizmus-leninizmus unokáinak osztaga természetesen megértik ezt.

A „Mahayana Mahaparinirvana Szútrában” Sákjamuni Buddha megjósolta, hogy halála után a démonok mint szerzetesek és apácák reinkarnálódnak, hogy bomlasszák a Dharmát. Természetesen, nem tudjuk igazolni, mire célzott pontosan Buddha Sákjamuni, de a KKP egységfrontot alkotva néhány buddhistaival valóban elkezdte megsemmisíteni a buddhizmust. Még néhány földalatti kommunista párttagot is küldtek, hogy beszivárognak a vallásba és belülről bomlasszák. A Kulturális Forradalom idején valaki megkérdezte Zhao Puchu-t, a Kínai Buddhista Szövetség alelnökét: „Ön tagja a kommunista pártnak. Miért hisz akkor a buddhizmusban?”

Buddha Sákjamuni az igazi megvilágosodást az elven, koncentráción és bölcsességen keresztül érte el. Mielőtt a nirvánába ment, így tanította tanítványait: „Védjétek és tartsátok be a parancsolatokat. Ne eresszétek el és ne szegjétek meg őket.” Arra is figyelmeztetett: „Azok az emberek, akik megszegik a parancsolatokat, gyalázatosak lesznek az ég, sárkány, szellem és az isteni nevében. Ördögi hírnevük messze és széles körben terjed. Amikor életük véget ér, a pokolban fognak szenvedni a karmájukért és elérik kérlelhetetlen végzetüket. Majd kijönnek, ahol éhes szellemek és állatok testében szenvedésük folytatódik. Szervedésük vég nélküli, reménytelen körforgás.”

A politikáló buddhista szerzeteseknél süket fülekre találnak Buddha figyelmeztetései. 1952-ben a KKP képviselőket küldött, hogy vegyenek részt a Kínai Buddhista Szövetség alapító ülésén. A találkozón több buddhista kérte a buddhista parancsok érvénytelenítését. Kijelentették, hogy ezek a parancsok okozták több fiatal

férfi és nő halálát. Néhány ember szót emelt az ún. „vallásszabadságért, amely szerint a szerzetesek nősülhessenek és az apácák férjhez mehessenek, legyenek joguk inni és húst enni és senki se avatkozhasson ebbe bele.” Xuyun mester is ott volt a találkozón, aki jól látta, hogy a buddhizmus saját kiirtásával kell, hogy szembenézzen. A buddhista parancsolatok és öltözet megőrzése érdekében szembeszállt ezekkel a javaslatokkal és indítványokkal. Pontosan ez a mester, Xuyun volt az, akit aztán megrágalmaztak, hogy ellenforradalmár, bezárták a rendfőnök cellájába és megtagadták tőle az ételt és italt. Még a mellékhelységre sem mehetett ki szobájából. Kötelezték, hogy adja át az aranyát, ezüstjét és a lőfegyverét. Mikor Xuyuan azt válaszolta, hogy nem rendelkezik ezekkel, jól megverték. A koponyája megrepedt és vérzett, a bordái eltörték. Ekkor Xuyuan 112 éves volt. A rendőrök az ágyról a földre lökdözték. Amikor másnap visszamentek, látták, hogy Xuyuan még mindig nem halt meg, ezért újra alaposan helybenhagyták.

Az 1952-ben alapított Kínai Buddhista Szövetség és az 1957-ben alapított Kínai Taoista Szövetség alapító okiratukban világosan rögzítették, hogy a „népi kormány irányítása” alá tartoznak. Valójában ők az ateista KKP vezetése alatt állnak. Mindkét szövetség jelezte, hogy aktívan részt kíván venni a kormányzati politika létrehozásában, megalkotásában és végrehajtásában. Ezen szervezetek teljes mértékben világi szervezetekké alakultak át. Azokat a buddhistákat és taoistákat, akik elkötelezettek maradtak és kitartottak a parancsolatok mellett, ellenforradalmároknak vagy gyanús szekták, titkos társaságok tagjainak bélyegezték. A „buddhisták és taoisták megtisztításának” forradalmi szlogenje alatt ezeket az embereket börtönbe vetették, kényszermunkával próbálták őket rávenni nézeteik megváltoztatására, sőt néhányakat ki is végeztek. A Nyugatról elterjedt vallásokat, a kereszténységet és a katolicizmust sem kímélték.

Az 1958-ban megjelent „Hogyan üldözte a KKP a keresztényeket” c. könyv statisztikai adatai szerint csupán a nyilvánosságra került dokumentumok alapján a lelkészek között, akiket földtulajdonlással vagy rendzavarással gyanúsítottak meg 8.840-t megöltek, 39.200-t munkatáborba küldtek: a lelkészek közül, akiket mint ellenforradalmárokat vádoltak, 2.450-t megöltek és 24.800-t munkatáborba küldtek.

Kétségtelen, hogy a vallások utat mutatnak az embereknek, hogy elszakadhassanak csupán evilági életüktől és önműveléssel foglalkozzanak. Hangsúlyozzák a „másik partot” (a teljes megvilágosodás partját) és az eget. Sákjamuni egy indiai herceg volt. Feladta a trónt, hogy megtalálja a muktit, azt az állapotot, amelyben az ember eléri a magasabb bölcsességet, az elme békéjét, a teljes megvilágosodást és a nirvánát. Az erdős hegyek közé ment, hogy szorgalmasan fejlessze magát. Mielőtt Jézus megvilágosodott, a gonosz felvitte őt egy hegy tetejére és megmutatta neki a világ összes királyságát és azok ragyogását. Azt mondta a gonosz: „ha meghajolsz és imádsz engem, neked adom mindezeket.” Jézust nem tudta ezzel elcsábítani. A politizáló szerzetesek és papok, akik egységfrontot alkottak a KKP-val, hazugságok és csalások sorát gondolták ki, mint a „világi buddhizmus”, „a vallás igaz és a szocializmus is az”, „nincsen semmilyen ellentmondás ezen part és a másik között”. Buzdították a buddhistákat és a taoistákat, hogy hajszolják a boldogságot, hírnevet, pompát, gazdagságot és a rangot, és változtassanak a vallási doktrinákon és azok jelentésén.

A buddhizmus tiltja a gyilkosságot. A KKP úgy ölte meg az embereket a forradalmárok elhallgattatása idején, mintha csak legyeket csapna agyon. A politizáló szerzetesek kisütöttek egy mentséget, hogy „az ellenforradalmárok megölése

könyörületből történik.” Az USA agressziója elleni háború és Korea segítése idején szerzeteseket küldtek a frontvonalba.

Vagy vegyük a kereszténység üldözését példának. 1950-ben Wu Yaozong létrehozta a „Három – Ön Templomot”: önirányítás, önfenntartás, önpropaganda. Kijelentette, hogy szakítanak az imperializmussal és csatlakoznak az USA elleni agresszió és Korea segítségének háborújába. Wu Yaozong egyik barátja megtagadta, hogy csatlakozzon a „Három-Ön Templomhoz ” és ezért 20 évet töltött börtönben. Mindenféle kínzást és megaláztatást kellett elviselnie. Amikor megkérdezte Wu Yaozong-ot: „Hogy tekintesz Jézus csodatételeire?”, Wu azt felelte: „Elvetem mindet.”

Ha valaki nem ismeri el Jézus csodatételeit, nem ismeri el Jézus országát. Hogy lehet valaki keresztény, ha nem ismeri el, hogy Jézus országába kerül? Ugyanakkor Wu Yaozong a „Három - Ön” Templom alapítója, tagja lett a Politikai Tanácsadó Konferencia állandó bizottságának. Amikor belépett a Népgyűlések Csarnokába láthatóan teljesen megfélemedezett Jézus szavairól: ”Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és a nagy parancsolat.” (Máté, 22:37-38) „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené.” (Máté, 22:21)

A KKP elkobozta a templom tulajdonát, kényszerítette a szerzeteseket és apácákat, hogy a marxizmus-leninizmust tanulják, hogy így átmosták az agyukat, sőt még kényszermunkára is vitték őket. Pld. Van egy buddhista műhely Zhejiang tartományban Ningbo városában. Több mint 25.000 szerzetesnek és apácának kellett ott dolgoznia. Ami még abszurdabb, a szerzeteseknek és apácáknak meg kellett házasodniuk, hogy ezzel is bomlasszák a buddhizmust. Egy másik példa: 1951-ben nem sokkal a nőnap, március 8-a után a Nőszövetség Hunan tartományban, Changsha városában megparancsolta az apácáknak, hogy néhány napon belül menjenek férjhez. Ráadásul, a fiatal, életteli szerzeteseknek be kellett lépniük a hadseregbe és a csataterre küldték őket ágyútöltelékeknek.

Különböző vallási csoportok estek szét a KKP brutális elnyomása miatt Kínában. A buddhizmus és a taoizmus vezetőit elhallgattatták. A többiek közül sokan visszatértek a világi életbe, és így el tudtak rejtőzni a Kommunista Párt azon tagjai elől, akik arra szakosodtak, hogy felvegyék a reverendát, a taoista papi hosszú köpenyt és eltorzítsák a taoista szabályokat, a buddhista szentírásokat, a Szent Bibliát és igazolásokat kerestek a KKP tetteire az írásokban.

2.3 A kulturális emlékek megsemmisítése

A kulturális emlékek elpusztítása fontos szerepet játszik a KKP hagyományos értékek megsemmisítésére vonatkozó törekvésében. A „Négy Ócskaság Kidobása” idején rengeteg könyv, kalligráfia és festmény vált a lángok martalékává vagy tépetett szét foszlányokká, köztük olyanok, amelyekből csak egy példány létezett az egész világon és ritka kincsnek számított. Zhang Bojun pld. egy régi, 10.000 példányszámú családi gyűjteménnyel rendelkezett. A Vörös Gárda tagjai melegedni gyűjtöttak be velük. Ami megmaradt, azt zúzdába küldték, és péppé sajtolták. Zhang Bojun könyvtárában megszámlálhatatlan, világra szóló jelentőségű remekmű volt, mint pld. Song Császár Huizong tájképe, Su Dongpuo bambuszfestménye, Wen Zhengming és Tang Bohu festményei. Több évtized alatt a nemzeti gyűjtemény számára gyűjtötte össze, mentette meg az ősi kalligráfiák és festmények százait. A kalligráfiákat és festményeket, amelyeket fáradságot nem kímélve gyűjtött össze, ócskaságnak

minősítették és tűzbe vetették. Hong úr könnyes szemmel mondta: „Sokáig tartott míg elégett ez a több, mint 50 kg kalligráfia és festmény.”

„Amíg a világi dolgok jönnek-mennek,
Ősi, modern, oda-vissza,
A folyók és hegyek változatlanul tündökölnek
Még mindig szemtanúi az ösvényeknek.”

Ha a mai kínai ember még mindig emlékezne történelmére, valószínűleg másképp érezne, amikor Meg Haoran-nak ezt a versét idézi. A híres hegyek és folyók övezte történelmi helyeket lerombolták, köddé váltak a „Négy Ócskaság Kidobása” idején. Nemcsak az Orchidea Pavilon semmisült meg, ahol Wang Xizhi írta híres művét a „Prológus az Orchidea Pavilonban alkotott versgyűjteményhez” címűt, még Wang Xizhi sírját is szétrombolták. Wu Chen'en korábbi Anhui tartományban lévő palotáját teljesen szétverték, a kőtáblát, amelyen Su Dongpo kézírása volt látható „A részeg öregember pavilonja” az új forradalmárok feldöntötték és a kövön lévő karaktereket levakarták.

A kínai kultúra lényegét évezredek során örökölték és gyűjtötték össze. Amit leromboltak, már nem lehet visszaállítani. A KKP durván szétverte őket a „forradalom” nevében. Miután már egyszer sóhajtoztunk az Öreg Nyári Palota fölött, amely a paloták palotájaként vált ismertté és amelyet felgyűjtottak Franciaország és Nagy-Britannia szövetséges erői, és már sirattuk a támadók által tönkretett, erőfeletti munkát igénylő „Yongle Enciklopédiát”, hogy nem tudtuk megelőzni azt a KKP által okozott, széles körű, hosszan tartó rombolást, amely túltett az összes betolakodón?

2.4 A hit lerombolása

Azon felül, hogy a KKP lerombolta a vallás és kultúra materiális formáit, felhasználta minden ügyességét, hogy romba döntse az emberek hit és kultúra útján létrejött szellemi egyéniségét.

Vegyük példának az etnikai meggyőződést. A KKP úgy tekintett a Hui muszlimok tradícióira, mint a „Négy Ócskaság Kidobásának” egyikére, amely csupán régi gondolatokból, kultúrából, tradíciókból, szokásokból áll. A KKP hűsevésre kényszerítette a Hui etnikai csoportot. A muszlim földműveseknek és mecseteknek disznókat kellett nevelniük és minden gazdaságnak évente 2 malaccal kellett ellátni az országot. A Vörös Gárda különleges kegyetlenséggel elkövetett tettei egyike, hogy emberi ürülék fogyasztására kényszerítette Panchen Lámát, a második legmagasabb tibeti élő Buddhát, miközben 3 másik Heilongjiang tartománybéli, Harbinban lévő buddhista szerzetesre ráparancsoltak, hogy egy posztert tartsanak a kezükben a következő felirattal: „Pokolba a szútrákkal, tele van szarral.”

1971-ben Lin Biao, a KKP központi bizottságának alelnöke állítólagosan sikertelenül magához akarta ragadni a hatalmat, és amikor el akart szökni Kínából, megölték. Minderről azt a közleményt tették közzé, hogy Lin Bao repülője Mongóliában, Undurkhan közelében lezuhant. Később, Lin pekingi rezidenciájában Maojiawanban találtak néhány Konfúcius idézetet. A KKP erre ádáz támadásba kezdett, kritizálva Lin Bao-t és a konfucianizmust. Egy író, akinek írói álneve Liang Xiao volt, cikket jelentetett meg a Vörös Zászló c. újságban, a KKP vezető lapjában „Ki

az a Konfúciuszt?” címmel. A cikk Konfúciuszt mint egy örültet mutatja be, aki megtévesztő és fondorlatos demagógiával akarta visszafordítani a történelmet.

Ily módon hullott porba a vallás és a kultúra méltósága és szentsége.

2.5 A vég nélküli rombolás

Az ősi Kínában a központi kormányzás csak a megyei szabályozásra terjedt ki, amely alatt a patriarchális nemzetségek megtarthatták autonóm felügyeletüket. Így a kínai történelemben a rombolás, mint pld. Qin Shi Huang császárnak a Konfúciuszt könyveinek elégetéséről szóló rendelete vagy az 5. és 10. század között a buddhizmus megszüntetésére irányuló négy mozgalom egy irányban zajlott, felülről lefelé és ezért teljes mértékben nem sikerült kiirtani a buddhizmust.

Ezzel összevetve, a KKP-nak sokkal messzebb sikerült eljutnia a társadalom felügyeletében. A KKP által felbujtott kamasz tanulók egy széles néprétegekre kiterjedő mozgalom keretében spontán és lelkesen rombolták a „Négy Ócskaságot”. A KKP falvak szintjén pártsejteket hozott létre és ezek segítségével szorosán tudta ellenőrizni a társadalmat, így azon törekvése, hogy kiirtsa a „Négy Ócskaságot” kihatott az ország összes pontján lévő minden emberre.

A KKP messze tovább jutott azoknál az uralkodóknál, akik a kínai történelem során erőszakot tettek az embereken, elvetve és démonizálva, amit az emberek a legszebb és legszentebb dolognak tartanak. A szellem tönkretétele sokkal rombolóbb és hatása sokkal tovább tarthat, mint csupán a fizikai megsemmisítés.

2.6 Az értelmiség megreformálása

A kínai írásjelek az 5000 éves civilizáció lényegét testesítik meg. Alakjuk, kiejtésük, idiómáik, történeteik mély kulturális jelentéseket tükröznek. A KKP nem csupán egyszerűsítette a kínai karaktereket, de megpróbálta a latin pinyin-nel helyettesíteni, ami a kínai írásból és nyelvből eltüntetne minden kulturális tradíciót. Bár ez a terv száználmas kudarcot vallott, mégis komoly károkat okozott a kínai nyelvnek. A kínai értelmiség, aki ugyanazt a hagyományos kultúrát örökölte, nem volt olyan szerencsés, mint elődei, ki volt téve a rombolásnak.

1949 előtt Kínában az értelmiség száma 2 millió volt. Habár közülük néhányan nyugati országokban tanultak, ők is megörökölték a konfucianus eszméket. A KKP sosem fáradt bele az értelmiség ellenőrzésébe, mivel mint a hagyományos humanista osztály tagjai, az ő gondolkodásmódjuk nagy szerepet játszott az egyszerű emberek nézeteinek formálásában.

1951 szeptemberében a KKP egy nagyarányú „gondolkodási reformmozgalmat” kezdett a Pekingi Egyetemen. Az értelmiségnek be kellett ismernie történelmi hibáit, hogy ezzel megtisztuljon az ellenforradalmár elemektől.

Mao Ce-tung sohasem szerette az értelmiséget. Egyszer azt mondta: „Nekik (az értelmiségnek) tisztában kell lenniük annak igazságával, hogy sok úgynevezett értelmiségi műveletlen, és az egyszerű munkások és földművesek néha többet tudnak, mint ők maguk.” „A munkásokkal és parasztokkal összehasonlítva, a megreformálatlan értelmiség nem tiszta, és a legutóbbi elemzések szerint a munkások

és parasztok a legtisztább emberek, annak ellenére, hogy a kezük koszos és a lábuk marhatrágyától piszkos.”

A KKP különböző vádakkal kezdte meg az értelmiség üldözését, kezdve 1951-től Wu Xun kritizálásától, hogy „koldulással vezeti az iskolát” egészen Mao Ce-tung 1955-ben Hu Feng mint ellenforradalmár ellen indított személyes támadásáig. Először az értelmiséget még nem kategorizálták úgy, mint egy reakciós osztályt, de 1957-ben több vallási csoport is megadta magát az egységfront mozgalmon keresztül, így a KKP energiáját teljes mértékben az értelmiség ellen fordíthatta. Elindult a reakciók elleni mozgalom.

1957 februárjában kihirdették a „hagyjuk a száz virágot nyílani, a gondolkozás száz iskoláját küzdeni”, amikor felszólították az értelmiséget, hogy mondják el kritikai meglátásukat és javaslataikat a pártnak, azt ígérve, hogy nem követi semmiféle megtorlás. Azok az értelmiségiek, akik az elnyomás, az ellenforradalmárok elleni tisztogatás és a totalitárius vezetés miatt elégedetlenek voltak a párttal és azzal, hogy a párt olyan területeken is szabályokat vezet be, amelyekhez nem ért, mint pld. tudomány, filozófia, kultúra, művészetek, azt gondolták, hogy a KKP hirtelen nyílt és toleráns lett. Elmondták az érzéseiket, és kritikájuk egyre erősebb lett.

Évekkel később, sokan azt hitték, hogy Mao Ce-tung csak azután kezdte támadni az értelmiséget, miután megelégette túlzottan harsány kritikájukat. Az igazság, mint kiderült, teljesen más.

1957. május 15-én Mao Ce-tung írt egy cikket, amelynek címe az volt, hogy „A helyzet változik” és a pártfunkcionáriusok körében keringett. A cikk kijelentette: „A reakciók nagyon hevesen viselkednek az utóbbi időben. Szeretnének egy 7-es erősségű tájfunnt kavarni, és ezzel szeretnék megsemmisíteni a KKP-t.” Erre azok a hivatalnokok, akik közömbösek voltak a „hagyjuk a száz virágot nyílani, a gondolkozás száz iskoláját küzdeni” kampány iránt, hirtelen aktívvá váltak. Zhang Bojun, a Demokratikus Liga alelnöke, a KKP Központi Szervezeti Osztályának vezetője, hamarosan egyike lett az áldozatoknak. Zhang lánya részletesen beszámolt arról, hogyan lett apja a reakciók egyike „A múlt nem tűnik el, mint a füst” c. memoárjában. Li Weihan, a KKP Egységfront Részlegének feje, egy gyűlésre hívta Zhang Bojun-t, hogy megvitassák, hogyan javítsanak a KKP-n. Zhang-ot az első sorban lévő kanapéra ültették. Zhang nem tudva, hogy ez csapda, kifejtette kritikáját a KKP-ről. Zhang lánya szerint „Li Weihan kipihten érkezett. Zhang azt gondolta, hogy Li egyetért azzal, amit mondott. Senki sem tudta, hogy Li elégedetten szemléli, ahogy a vad beleesik a csapdába.” A gyűlés után, Zhang-ot reakciónak kiáltották ki.

Egy sor 1957-es olyan adatot említhetünk, amely értelmiségiek javaslatait és beszédeit tartalmazza, akik kritikát és különböző indítványokat tanácsoltak, néhány közülük: május 21-én Zhang Bojun „Politikai Tervező Intézete”, május 22-én Long Yun „Abszurd Szovjetellenes Nézetek”, május 22-én Luo Longji „Javító Bizottság”, május 30-án Lin Xiling beszéde a Pekingi Egyetemen a „KKP a feudalista Szocializmusának kritikája”, május 31-én Wu Zuguang „A pártnak abba kell hagyni a művészetek vezetését”, június 1-jén Chu Anping „A Párt uralkodik a világon”. Mindezeket a javaslatokat és beszédeket kiprovokálták, miközben Mao Ce-tung már fente henteskését.

Ezeket az értelmiségieket később, ahogy előre látható volt, reakciónak bélyegezték. Kínában több, mint 550.000 értelmiségit bélyegeztek reakciónak és hajtottak végre megtorlásokat ellenük.

A kínai tradíció úgy tartotta, hogy „a tudósokat meg lehet ölni, de nem lehet megalázni”. A KKP képes volt a legteljesebb megaláztatást mérni az értelmiségiekre

úgy, hogy megtagadták tőlük a túlélés jogát, ha nem fogadták el a megaláztatást. Sőt ez a családjukra is kihatott. Többen az értelmiségiek közül megadták magukat és bemártottak másokat, hogy mentseék az életüket. Azokat, akik nem hajoltak meg és nem alázkodtak meg, kiirtották, például szolgálva, hogy más értelmiségieket terrorizálhassanak.

A hagyományos „tudós osztályt”, a társadalmi erkölcs példaképeit eltávolították.

Mao Ce-tung büszkén mondta eredményeiről: „Mivel dicsekedhetett Qin Shihuang császár? Ő csupán 460 konfucianus tudóst ölt meg, mi azonban az értelmiség 46.000 képviselőjét. Az ellenforradalmárok elhallgattatása idején nem öltük-e meg az ellenforradalmár értelmiségieket is? Vitakoztam áldemokrata emberekkel, akik azzal vádoltak minket, hogy úgy cselekedtünk, mint Qin Shihuang császár. Azt mondtam nekik, hogy nincs igazuk. Mi 100-szor leköröztük őt.”

Valójában Mao többet tett, mint hogy csak megölte az értelmiséget. Szétzúzta az elméjüket és szívüket.

2.7 A kultúra látszatának keltése a tradíció megőrzésének látszatával, de a tartalom megváltoztatásával

Miután a KKP bevezette a gazdasági reformot és meghirdette a nyílt ajtó politikáját, több templomot is tataroztatott, buddhista és taoista templomokat egyaránt. Templomi vásárokat szerveztek Kínában és kulturális vásárokat Kína határain kívül. Ez volt a KKP utolsó próbálkozása, hogy kihasználja és megsemmisítse a hagyományos kultúrát. Egyfelől a Párt ezt azért tette, hogy kielégítse azt az alapvető emberi jóságot, ami még mindig megvolt az emberekben. Ez a jóság majd végül ütközésbe fog kerülni, sőt segíteni fogja a „pártkultúra” megsemmisítését. Másfelől a KKP fel akarta használni a hagyományos kultúrát, hogy saját arcát kozmetikázza és eltüntesse a csalás, gonoszság, és erőszak ördögi természetét.

A kultúra lényege az az ő belső erkölcsi jelentése, miközben a felszínes formái csak szórakoztató értékeket tükröznek. A KKP a kultúra olyan felszínes elemeit állította vissza, mint a szórakoztatás, hogy elfedje valós célját, azaz az erkölcs megsemmisítését. Nem számít, hogy hány művészeti és kalligráfia kiállítást szervezett a KKP, hány sárkány- és oroszlántáncos kulturális fesztivált rendezett, hány gasztronómiai fesztiválnak volt házigazdája, hány klasszikus művészeti emléket épített, a Párt csupán a felszínes látszatot állította vissza, nem a kultúra lényegét. A KKP csak egyetlen célból támogatta a kulturális eseményeket Kínában és Kína határain túl, hogy megőrizze politikai hatalmát.

Vegyük ismét a kolostorokat példának. A templomok az önművelés helyeit jelentették az emberek számára. A templomon belül az emberek harangokat hallanak reggel és dobokat a naplementével, égő olajlámpákat látnak, és tiszteletüket fejezik ki Buddha iránt. Egy átlagos emberi közösségben az emberek gyónhatnak és imádkozhatnak a templomban. A tiszta szív, amely semmit sem hajszol, különösen fontos az önművelésben. A komoly és ünnepélyes környezet elengedhetetlen a gyónáshoz és az Istentisztelethez. Ezeket a szent helyeket azonban turistalátványossággá alakították, hogy minél több gazdasági hasznot hozzanak. Azok közül az emberek közül, akik látogatják a templomot, hányan váltak jobbakká a fürdés után vagy miután ruhát cseréltek, hogy megtisztítsák magukat? Hányan jöttek valóban őszinte és tiszteletteljes szívvel Buddha elé, hogy elmélkedjenek bűneikről?

Visszaállítani a hagyományos kultúra látszatát, valójában azonban megsemmisíteni annak belső jelentését - ez a KKP taktikája, ami megzavarja az embereket. Legyen az buddhizmus, vagy bármely más vallás vagy valamely belőlük eredő kulturális forma, a KKP teljesen ledegradálta saját céljainak eléréséért.

3. A Párt kultúrája

Miközben a KKP az állandó politikai mozgalmakkal megsemmisítette a hagyományos félisteni kultúrát, csöndben létrehozta saját kultúráját. A pártkultúra átforgatta az idősebb generációt, megmérgezte a fiatalokat és hatással volt a gyerekekre is. Hatása mély és széles körű. Amikor sokan fel akarták tární a KKP elvetemültségét, nem tudtak mit tenni, át kellett venniük a párt jóról és rosszról alkotott gondolkodásmódját, elemzési módszerét, a KKP által kifejlesztett szókinccset, amely elkerülhetetlenül hordozza a pártkultúra lenyomatát.

A pártkultúra nem csupán megörökölte és elmélyítette a külföldön született marxizmus-leninizmus kultúrájának gonoszságát, hanem ügyesen kombinálta a több ezer éves kínai kultúra negatív elemeit az erőszakos forradalommal és a pártpropaganda osztályharcról szóló filozófiájával. Ezekhez a negatív elemekhez sorolhatjuk a belső harcot, magánérdekeket űző klikkek alakulását, az emberek mentális megtörésére alkalmazott politikai csalásokat, a kultúra látszatának keltését, megváltoztatva annak tartalmát. A KKP-nak az utóbbi évtizedekben a saját fennmaradásáért folyó küzdelemben egyre jobban gazdagodtak, kifinomultak és továbbfejlődtek jellemvonásai, azaz a csalás, gonoszság és erőszak.

A despotizmus és a diktatúra a pártkultúra igazi természete. Célja, hogy kielégítse politikai és osztályharcos szükségleteit. A következő 4 aspektus alakítja a nép kultúrájának jellegét, ha a diktatúra és a félelem dominál.

3.1 Az uralkodás és az ellenőrzés aspektusa

3.1.1 Az elszigeteltség kultúrája

A kommunizmus kultúrája egy elszigetelt monopólium a gondolat, szólás, gyülekezés és hit szabadsága nélkül. A KKP uralkodásának mechanizmusa nagyon hasonlít egy hidraulikus emelőre, amely a magas nyomástól és az elszigetelten lévő működtetéstől függ. Egy kis rés is az egész rendszer összeomlásához vezet. Pld. A Párt nem volt hajlandó beszélni az egyetemistákkal június 4-én, attól tartva, hogy a kis résből víz szökell fel, és a munkások, parasztok, értelmiségiek és katonák szintén tárgyalásokat követelnek. Következésképpen, Kína elmozdult volna a demokrácia irányába, amire az egypártrendszerű diktatúra kifogásolhatóvá válik. Inkább gyilkossághoz folyamodtak, mintsem hogy biztosították volna a diákok kérését. A jelenleg is működő Internet-blokád is a KKP által alkalmazott egyik taktika, amellyel a Párt meg akarja akadályozni, hogy az emberek „tiltott információkhoz” jussanak.

3.1.2 A terror kultúrája

Az elmúlt 55 évben, a KKP terrort alkalmazott, hogy elnyomja az emberek gondolatait. Korbácsot és henteskést forgatott a kezében. Az emberek sosem tudták mikor éri őket egy előre nem látott szerencsétlenség. A félelemben élő ember engedelmes. A demokrácia szószólói, az önálló gondolkodók, a társadalomban kételkedők és a különböző spirituális csoportok tagjai a társadalom megfélemlítését szolgálva a gyilkolás célpontjaivá váltak. A pártnak csírájában el kell fojtania az ellenzékét.

3.1.3 Az általános ellenőrzés kultúrája

Hivatalos szervezetek és pártbizottságok léteznek minden szinten, a kerületeknek és a lakóközösségnek is van bizottsága. Vegyünk néhány példát a pártszlogenekre. „Pártszervezeteket hozunk létre a társadalom minden szintjén.” „Minden egyes falunak kell, hogy legyen pártsejtje.” vagy a „Párttagok és a Kommunista Fiatalok Szövetségének tagjai rendszeresen rendezvényeket szerveznek”. „Őrizd az ajtódat és figyeld az embereidet.” „Ne hagyd, hogy embereid panaszkodjanak.” „A rendszer lényege, hogy a felelősség és kötelesség teljesítését előírja és biztosítsa, továbbá, hogy megállapítsa, ki a felelős”. „Szigorúan figyelni és ellenőrizni.” „Vegyétek komolyan a fegyelmet és a szabályokat és biztosítsatok 24 órás megelőző és ellenőrző intézkedéseket.” „A 610 Hivatal alakít egy felügyeleti bizottságot, hogy rendszeres időközönként figyelje és ellenőrizze minden régió és munkaegység tevékenységét”. Ezen kívül van még a Családtervezési Bizottság, amely végrehajtja a születésszabályozást.

3.1.4 A belevonás kultúrája

Azoknak a rokonaitól, akiket földtulajdonosoknak, gazdagoknak, reakciósoknak, veszélyes elemeknek, jobboldaliaknak bélyegeztek, és azoknak a gyerekeitől, akiket a kormány tanulásra és átalakításra irányíthatónak ítélt, a Párt azt követelte, hogy „helyezzék az igazságosságot a családi lojalitás fölé.” Létrehozták az egyéni és szervezeti levéltár rendszerét, ahol rögzítették minden embernek a politikai aktivitását egész életén keresztül. Egy olyan rendszer is létezett, amely követi a kádereket az új lakóhelyükön. Az embereket arra ösztönözték, hogy leplezzék le egymást, és azokat, akik elérték ezt a célt, a Párt megjutalmazta.

Hogy megfélemezzék a Fálun Gong gyakorlók nyilvános népszerűségét, a Párt kijelentette, hogy nyomozást, vizsgálatot folytatnak, hogy megállapítsák a „közvetlen vezetők felelősségét, akik nem tudtak élni vezető szerepükkel, mert nem megfelelő eszközökhöz folyamodtak, amikor rábeszélyték a Fálun Gong gyakorlókat, hogy menjenek Pekingbe és botrányt okozzanak. Ha a helyzet komolynak bizonyul, fegyelmező eljárásokhoz folyamodnak.”

3.2 A propaganda aspektusai

3.2.1 Egy kormánynak, egy hangnak a kultúrája

A kulturális forradalom idején Kínát elöntötték különböző lózungokkal: "A felsőbb utasítások", "(Mao) egyetlen mondata 10 ezer mondat erejét foglalja magában, és mindegyik igazság". A tömegkommunikációs eszközök a pártot dicsőítették és támogatták. Szükség esetén a bármely szinten lévő párt- és kormányvezetők, katonák, munkások, a fiatalok szövetségének képviselői, a nőszervezetek támogatásukról kellett, hogy biztosítsák a pártot. Mindenkinek át kellett esnie ezen a rideg tapasztalaton.

3.2.2 Az erőszak „kultúrájának” bevezetése

A pártkultúra másik fontos vonása az erőszak bevezetése. Mao Ce-tung egyszer így nyilatkozott: „Lehetséges-e, hogy 800 millió ember harc nélkül létezzen?” Jiang Zemin így biztatta a rendőrséget a Fálun Gong üldözésére: „Senki nem kap büntetést, ha agyonver Fálun Gong gyakorlókat.” A KKP a „totális háborút” támogatja, „az atombomba csak egy papírtigris, ha meghal a lakosság fele, a másik fele a romokból is helyreállítja hazánkat”.

3.2.3 A gyűlölet kultúrájának ösztönzése

A KKP követelte, hogy az „emberek ne feledkezzenek meg a szegény osztályok szenvedéseiről, és emlékezetükben tartsák a vérben és könnyben lévő gyűlöletet.” Az osztályellenségekkel szembeni kegyetlenséget a KKP jóindulatként állítja be. Ugyanezt a kegyetlenséget találhatjuk a híres, modern operában: „Töltsétek el magatokat gyűlölettel. A szívetekben lévő gyűlölet nőni fog.”

3.2.4 A hazugság és csalás kultúrája

Minden kijelentés hazugság, kezdve attól, hogy az „egy mu-ra jutó termény túlhaladta a 10 ezer jint”, a „Nagy Ugrás” idején (1958) elhangzott „Senkit nem öltek meg a Tiananmen téren 1989 június 4-én és a 2003-ban kihirdetett „Teljes mértékben ellenőrzésünk alatt tartjuk az atipikus tüdőgyulladást”, a nemrég elhangzott olyan kijelentésekig, mint hogy „a mai Kína a legjobb idő az emberi jogok szempontjából” és a „három képviselő”-ről elhangzottak.

3.2.5 Az agymosás kultúrája

A KKP sok lózungot talált ki, hogy átmossa az emberek agyát. „A kommunista párt nélkül nem lesz új Kína”, „mozgatórugónk a Kínai Kommunista Párt, amely a marxizmus-leninizmus ideológiája alapján irányít, „Szigorúan tartanunk kell magunkat a párt Központi Bizottság (KB) vonalához”, „Teljesítsétek a Párt parancsait, akkor is ha nem értitek őket, minden esetben teljesítsétek, és miközben a parancsokat teljesítitek, eljön a megértés is.”

3.2.6 A tömjénezés és édes beszédek kultúrája

A KKP kedveli az olyan kifejezéseket, amelyek őt piedesztálra helyezik: „Ég és Föld hatalmasok, de még hatalmasabb a Párt jósága”, „Mindent, amit elértünk, a Pártnak köszönhetjük”, „Olyan a Párt nekem, mint a saját anyám”, „Életemet a Párt KB védelmének áldozom”. A KKP kijelenti: már bebizonyította magáról, hogy a „hatalmas, kiemelkedő és egyetlen helyes párt”, „a legyőzhetetlen párt”.

3.2.7 A hízelgés kultúrája

Miközben a párt egymás után állít követni való modelleket és példákat, bevezette a „szocialista ideológiai és spirituális építés” és „ideológiai nevelés” kampányát. Az emberek továbbra is azt tették, mint amit a kampány bevezetése előtt. Minden gyűlés, tapasztalatcsere csak formális és látszólagos volt és a társadalmi erkölcs szintje esni kezdett.

3.3 Az emberek közötti kapcsolatok aspektusa

3.3.1 Az irigység kultúrája

A KKP „teljes egyenlőséget” propagál, „ezért mindenki, aki kiemelkedik, támadás célpontjává válik.” Az emberek irigykedni kezdtek azokra, akiknek jobbak a képességeik, akik gazdagabbak, azaz az ún. „vérszem” betegségében szenvedtek.

3.3.2 Azoknak az embereknek a kultúrája, akik átlépnek egymáson

A KKP arra tanított, hogy „harcolj szemtől szembe és jelents a másik háta mögött”, elvárva azt, hogy az emberek harcoljanak egymással és feljelentgessék egymást. Panaszkodni a másokra, az írásbeli feljelentgetések és rágalom, koholt tények és a kollégák hibáinak eltúlzása az ilyen körmönfont viselkedés mértékévé vált a párthoz való közelségnek és az előléptetés lehetőségének.

3.4 Az észrevehetetlen hatás az emberek viselkedésére és lelkére

3.4.1 Kultúra, amely gépeket csinál az emberekből

A párt azt akarja, hogy az emberek a „forradalmi gépezet meg nem rozsdásodó csavarjai”, a „párt megszelídített eszközei” legyenek, „abba az irányba masírozzanak, amelyet a párt kijelöl”. „Mao elnök katonái hallgatják a pártot, oda mennek, ahol szükség van rájuk és bármely nehéz dologra képesek.”

3.4.2 A jó és rossz összekeveredésének kultúrája

A kulturális forradalom idején a KKP előtérbe helyezte „a szocialista gyomokat a kapitalista terményeivel” szemben. Két évtized elteltével a hadsereg azt a parancsot kapta, hogy lőjenek és öljenek „cserébe a 20 éves stabilitásért”. „Úgy viszonyulj másokhoz, ahogy nem szeretnéd, hogy viszonyuljanak hozzád” - ez jellemzi a KKP morális felfogását.

3.4.3 Az önkéntes ideológiai agymosás és a feltétlen engedelmesség kultúrája

„Az alsóbb szinten lévők hajolnak meg a felsőbb szinten lévők előtt és az egész párt a KB előtt”. „Kiméretlenül harcoljatok, kiirtva az öntudatokban felmerülő egoista gondolatokat.” „Valósítsátok meg lelketek mélyén a forradalmat.” „Maximálisan igazodjatok a Párt KB-hoz.” „A Kommunista Párt nélkül Kína káoszba süllyed.” „Egységesíteni kell az agyakat, rendet és hatalmat.”

3.4.4 Az emberek önkéntes szolgálkká átalakításának kultúrája

„A Kommunista Párt nélkül Kína káoszba süllyed.” „Kína olyan hatalmas. Ki tudná irányítani a KKP kívül?” „Ha Kínának vége lesz, ez egy világhatalmasztrófa, ezért segítenünk kell a KKP-nak, hogy megtartsa vezető szerepét.” A félelem és az önvédelem próbálkozásának következtében a KKP által elfojtott csoportok még radikálisabban nyilvánulnak meg, mint a KKP maga.”

Ez néhány a KKP által használt lózungok közül. Még sok más is létezik ezeken kívül.

Az emberek, akik átértékelték a kulturális forradalmat, talán még mindig emlékeznek a kor operáira, a Mao szövegeire íródott dalokra, a vég nélküli odaadás táncaira. Sokan még ma is emlegetik az „Őszhajú lány”, a „Harc az alagútban” és az „Aknaháború” szavait. Ezeknek a műveknek a segítségével hajtotta végre a KKP az agymosást, teletömve a fejüket különböző frázisokkal, mint „milyen hatalmas és nagyszerű a párt”, „milyen fáradhatatlanul” harcol a párt az ellenségekkel, hogyan áldozzák fel magukat a párt „hű” katonái a párt nevében, milyen buták és gonoszak az ellenfelek. Nap nap után a propaganda gépezete erőszakkal injekciózta be minden emberbe a kommunista párt meggyőződéseit. Ha megnézzük a „Vörös Kelet - Epikus Költemény” c. musicalt, akkor észrevehetjük, hogy a legfőbb gondolat benne „ölni, ölni és újra ölni.”

Eközben a KKP megalkotta fellépéseinek és társadalmi érintkezésének modorát: sértő megnyilvánulások a tömeges kritika idején, hízog, pártot éltető szavak és banális hivatalos formalitások, a „Nyolc pontból álló esszé”-hez hasonlóan. Úgy tettek, hogy az emberek tudat alatt az „osztályharc ideológiáját propagáló” és a „pártot dicsőítő” sablonokat használva kezdtek beszélni. A megfontolt, ésszerű érvelést az uralkodó párt nyelve váltotta fel. A KKP ugyanígy kiforgatta a vallási terminusokat, elferdítve jelentésüket.

És ez még nem minden. A KKP pártkultúrája elferdíti a hagyományos erkölcsi értékeket is. Pld. a hagyományos kultúra értékeli a „hűséget”, ugyanezt teszi a párt, biztatva az embereket a „párt iránti hűségre és odaadásra”. A hagyományos kultúra az „szülő iránti tiszteletet” hirdeti. A KKP börtönbe vethet embereket, akik nem gondoskodnak szüleikről, de a valódi igazság az: ezt azért teszi, mert ellenkező esetben ezek a szülők terhessé válnak a kormány számára. Amikor a Pártnak arra van

szüksége, követeli, hogy a gyerekek tagadják meg szüleiket. A hagyományos kultúra szintén hangsúlyt fektet az „odaadásra” és arra, hogy az emberek fontosabbak mindennél, első a nép, utána jön a vezető. Ugyanakkor a KKP elvárja, hogy „vakon kövessék”, még hozzá annyira vakon, hogy feltétlenül higgyenek a KKP-ben és feltétel nélkül engedelmesskedjenek.

A KKP által használt szavak nagyon félrevezetőek. Pl. a Kuomintang és kommunisták között folyó polgárháborút „felszabadító háborúnak” nevezi, mintha az embereket „felszabadítanák” az elnyomás alól. A KKP az 1949 utáni időszakot „az állam átalakítása utáni időszaknak” nevezi, miközben valójában Kína már régóta létezett azelőtt is, mielőtt a KKP létrehozta politikai rezsimjét. A három esztendő éhezést „három esztendő balszerencsének” nevezte, miközben valójában nem volt szó természeti katasztrófáról, hanem ember okozta hibáról. Ha az emberek ilyen szavakat hallottak a hétköznapi életben, öntudatlanul is magukba szívták a KKP által elvárt ideológiával együtt.

A hagyományos kultúrában a zene az emberi kívánságok harmóniájának eszköze. A „Történelmi feljegyzések” 24. fejezetében és a Yue Shue „Jegyzetek a zenéről” c. művekben Sima Qian (145-85) azt mondja, hogy az ember természete szerint tiszta és nyugodt, és érzéseit a külső hatások váltják ki. Ha nem korlátozzuk a szeretetet és a gyűlöletet, akkor az embert végtelen külső csábításoknak tesszük ki, aki hibás tetteket hajt végre. Ezért – mondja Sima Qian – a régi uralkodók a rituálékat és a zenét használták, hogy hassanak az emberekre. A zenének „vidámnak kell lennie, de nem obszcénnek, szomorúnak, de nem lehangolónak”. Érzéseket és kívánságokat kell kifejeznie, de szabályoznia is kell őket. Konfúciuszt azt mondta: „Háromszáz verset egyetlen mondatban is ki lehet fejezni – ne gondolj gonoszságra.”

Egy ilyen csodálatos dolgot, mint a zenét a KKP agymosásra használta fel. „A Nagy Szocializmus”, „A kommunista párt nélkül nem lesz új Kína” és ehhez hasonló dalokat énekeltek, óvodáskortól kezdve egészen az egyetemig. Az énekek előadása során az emberek magukba szívták a szavak jelentését. Ezen felül, a KKP a legnépszerűbb népdalok dallamát használta fel, a pártot dicsőítő szövegekkel helyettesítve a szavakat. Ezt a hagyományos kultúra megsemmisítésére és a párt éljenzésére használták.

A pártfelfozalások egyik klasszikus példája „Maonak az irodalomnak és művészetnek szentelt Yan’an-i beszédje”, amelyben mint „két frontot” határozta meg a katonai és kulturális törekvéseket. Kiemelte, hogy nem elegendő egy felfegyverzett hadsereggel rendelkezni, de „irodalmi hadseregre” is szükség van. Hangsúlyozta, hogy az irodalom a politikát kell, hogy szolgálja, és a „proletárirodalom” a „forradalmi gépezet csavarja és fogaskereke.” Ez a gondolkodási rendszer szülte az „ateizmust” és az „osztályharcot”, amelyek a pártkultúra lényegi részei. Ez gyökereiben mond ellent a hagyományos kultúrának.

A pártkultúra valóban kiváló munkát végzett, segítette a kommunista pártnak magához ragadni a hatalmat és ellenőrzést gyakorolni a társadalom felett. Hadseregéhez, börtöneihez és rendőrségéhez hasonlóan, a pártkultúra ugyanahhoz a kegyetlen politikai gépezethez tartozik, még ha ez a kegyetlenség más természetű is – „kulturális kegyetlenséggel” bír. Ez a kulturális kegyetlenség, megsemmisítve az 5000-éves hagyományos kultúrát, aláásta a társadalmi morált, gyengítette a népakaratot és aláásta a kínai nemzet egységét.

Sokan remélik, hogy Kína jelenlegi politikai rendszerét a nyugati demokratikus rendszer válthatja fel. Valójában, a nyugati demokrácia nagy mértékben a keresztény kultúra alapján jött létre, amelyben „mindenki egyenlő Isten előtt” és ily módon

tisztelik benne az emberi természetet és az ember szabad akaratát. Hogyan lehetne felhasználni a despota, embertelen pártkultúrát egy nyugati demokratikus rendszer felépítésének alapjaként?

Utószó

A hagyományos kultúrát különböző támadások érték, kezdve a Song Dinasztiától amelynek hatására elkezdett eltérni a hagyományoktól. Az 1919. május 4. mozgalom után az értelmiség aktív része elfordult a hagyományos kultúrától. Igyekezett Kína számára egy olyan utat találni, amely átmenetet képez a hagyományos kultúra és a nyugati civilizáció között. A kultúra területén felmerülő konfliktusok és változások csupán akadémiai viták maradtak az állam bevonása nélkül. Ugyanakkor a KKP megjelenésével ez a kulturális konfliktus a KKP számára a harc életbevágóan fontos kérdésévé vált. Ily módon a KKP támadni kezdte a hagyományos kultúrát, felhasználva a megsemmisítés nyilvánvaló eszközeit, az értéket elvetette és a hulladékot elfogadta.

A nemzeti kultúra megsemmisítésével egy időben megkezdődött a „pártkultúra” létrehozása. A KKP tönkretette az emberek lelkiismeretét és morális értékrendszerét, ösztönözve a hagyományos kultúrától való elfordulást. Ha a nemzet kultúráját teljesen megsemmisítjük, akkor elveszik a nemzet lényege, és csak üres hangot hagy maga után. Ez nem egy eltúlzott figyelmeztetés.

Ezzel egy időben, a hagyományos kultúra megsemmisítése felmérhetetlen anyagi veszteséget is jelentett a társadalomnak.

A hagyományos kultúra az Ég és az emberek egységét, az ember és a természet harmonikus együttélését értékeli. A KKP az „Ég és Föld harcától” végtelen örömet érzett. A pártkultúra közvetlenül vezetett a természeti környezet komoly pusztulásához, ahova Kína napjainkig eljutott. Vegyük példának a víztartalékokat. A kínaiak megtagadva a hagyományos értékeket, amelyek szerint „a nemes lelkű férj értékeli a jólétet, de tartózkodással fogadja el”, ragadozó módon viszonyultak környezetükhöz, tönkretéve a folyórendszert. Ma Kína 50 ezer kilométernyi folyójának 75%-a nem alkalmas arra, hogy halak éljenek benne, a talajvizek 33%-a sokkal szennyezettebb, mint 10 évvel ezelőtt, és a helyzet még tovább romlik. A Huaihe folyón egyszer egy olyan eset történt, hogy miközben egy kisgyerek játszott az olajjal szennyezett folyónál, szikra pattant ki, amely egy 5 méter magas lángba csapott át. A lángok martalékává vált több, mint 10 fűzfa. Nem ihatunk ilyen vízből anélkül, hogy ne betegednénk meg rákban vagy más egyéb betegségekben. A környezetszennyezés más kérdései is pld. Észak- Nyugat Kínában a talaj magas sótartalma és pusztasággá válása, a fejlett kerületekben az ipari szennyeződés, azzal függnek össze, hogy a társadalomban nem tisztelik a természetet.

A hagyományos kultúra becsüli az emberéletet. A KKP azt hirdeti, hogy a „lázas jogos lehet” és „az emberekkel folytatott harc örömet szerez”. A forradalom nevében a párt megölethetett és hagyta éhen halni emberek 10 millióit. Ez elértéktelenítette az emberéletet az emberek szemében, amelynek következtében megnőtt a hamis, mérgező árucikkek száma a piacon. Pld. Anhui tartomány Fuyang városában több egészséges csecsemőnek fejlődése során rövid maradt a karja és a lába, a teste gyenge és a feje nagy. Nyolc gyerek halt meg hasonló megbetegedésben. A vizsgálat során kiderült, hogy a megbetegedést a kegyetlen és pénzsóvár termelő által készített mérgező tejkeverék okozta. Néhányan a rákokat, kígyókat és teknősöket hormonokkal és

antibiotikumokkal táplálják, ipari alkoholt kevernek a borba, ipari olajjal készítik a rizst és ipari fehérítő adalékokkal fehérítik a kenyeret. Nyolc éven keresztül használt egy gyártó Henan tartományban újrahasznosított olajat, nyersolaj termékeket és más rák okozó szereket több tízezer tonna étolaj havi gyártására. A mérgező élelmiszerek gyártása széles körben elterjedt Kínában, nem egyedi jelenség. A kultúra tönkretétele és az erkölcsi hanyatlás hozzájárult, hogy az emberek mindent megtehetnek az anyagi haszon reményében.

A pártkultúra abszolút monopóliumával és kizárólagosságával ellentétben a hagyományos kultúrának hatalmas integráló képessége volt. A virágzó Tang Dinasztia idején a buddhizmus, kereszténység és más egyéb vallások is harmonikusan együtt éltek a konfucianizmus és taoizmus eszméivel. Kína hagyományos kultúrája teljesen nyitott volt a modern európai civilizációra és kultúrára. Ázsia négy tigrise (Szingapur, Tajvan, Dél- Korea és Hong Kong) az „új konfucianizmus” kulturális vonásait hozták létre, egyesítve a konfucianizmus erkölcsét a racionális, modern gazdasággal. Fejlődésük bizonyította, hogy a hagyományos kultúra nem gátja a tudománynak és fejlődésnek.

Az igazi hagyományos kultúra az emberi életet a belső boldogság, nem pedig az anyagi jólét szemszögéből értékeli. Tao Yuanming szegénységben élt, de megőrizte életvidám természetét, gyönyörködve „a keleti sövény virágjaiban és a távoli déli hegyek tündöklésében”.

A kultúra nem ad válaszokat olyan kérdésekre, hogy hogyan növelhetjük az ipari termelékenységet vagy hogy milyen társadalmi rendszert részesítsünk előnyben. A hagyományos kultúra feltámasztása azt jelenti, hogy helyreállítjuk a „az Ég, Föld és Természet, az emberi élet iránti tiszteletet és visszatérünk Istenhez”. Ez lehetővé teszi az emberiség számára, hogy harmóniában éljen Éggel és Földdel, és nyugodtan fogadja az Ég által ajándékozott öregséget.

Jegyzetek

[1] A kínai mitológiában Pangu volt az első létező, minden más létezők megalkotója.

[2] A kínai mitológiában Nüwa Istennő alkotta az emberiséget, bár más hagyományok ezt Pangu-nak tulajdonítják. Ezt az Istennőt és férjét, Fu Xi-t, aki a három uralkodók egyike volt, gyakran nevezik az „emberiség őszülőinek”. Gyakran ábrázolták őket úgy, hogy alsó testük helyett kígyó- vagy sárkányfarok volt, sárkány alakban férjével együtt teremtette a folyókat, elvezetve az áradásokat. Nüwa figyeli a falat, amely tartja az Eget: ha a fal leomlik, minden megsemmisül.

[3] Shennong (irodalmi néven: Égi Földműves) a kínai mitológia legendás uralkodója és hőse, akiről azt tartják, hogy 5000 évvel ezelőtt élt és földművelésre tanította az akkori embereket. Meg tudta különböztetni a mérgező- és gyógyfüveket és a természet más növényeit, amely nagyon jelentős volt a kínai orvoslás fejlődésének szempontjából.

[4] Cangjie vagy Cang Jie legendás, mesés alakja az ősi Kínának, állítólag a Sárga Császár történésze és kínai karakterek kitalálója. Az ő nevét viseli a kínai jelek számítógépes bevezetésének módszere.